

AK-29

Zvláštní příloha 10. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování čtvrté

výsledek tajuplných duševních pochodů? Nevíme.

Každopádně víme, že náš hrdina byl zaměstnancem kulturního odboru ministerstva zahraničí a že mu jeho klidné zaměstnání umožňovalo časté vysedávání v pražských kavárnách a dokonce i vinárnách, kde se zaměstnával mimo popíjení různých nápojů také četbě nejenom zahraničního tisku a tak plynula léta, v nichž se toho ledacos událo. Svět vyloženě praskal ve švech a dalo by se říci, že se vše řítilo do řiti, ale od oblíbeného Maderova stolku v kavárně Louvre to nevypadalo zas tak hrůzostrašně, protože různé ty události přeměněné do úhledných řádek z úhledných černých písmenek ve vyzehlených novinách měnily skutečnost v zajímavou dobrodružnou četbu.

Dále víme, že si začínáme trochu protiřečit, protože Mader si měl jet do Davosu odpočinout a teď to vypadá, že tam odjel pracovně, jak se brzy dovíme až mu v aktovce zazvoní telefon a z průběhu rozhovoru vyplyne, že se věci mají trochu jinak, než jsme původně domnívali a také se dozvíme, že na dokončení své studie o nicotě patrně nebude mít vůbec čas.

Dr. Mader odložil noviny, v nichž se mimo jiné psalo o setkání významných finančníků a politiků ve švýcarském horském středisku Davos, zapálil si cigaretu, když v tom ho z rozjímání vyrušilo zvonění telefonu.

Nejenom, že zazvonil telefon, ale právě v tom okamžiku se lámala přítomnost, aniž by si to někdo příliš uvědomoval, stala se z ní minulost a spousta souběžných událostí se propadlo do propadliště času, kamsi do minula, zároveň se nastupovala budoucnost proměněná ovšem rychle v přítomnost a ta zase v minulost a kdesi se cosi tiše zavlnilo a černí vesmíru cosi proletělo. Že by to bylo neutrino. V tom případě určitě nebylo samo. A než stačil Mader vytáhnout aparát z aktovky proletěl mu houf neutrin hlavou stejně jako mu při pohledu na vyzvánějící telefon proběhlo tušení čehosi neblahého.

A tak se stalo, že Mader dopil ryzlink a také to, že jednoho dne rozkvetlého událostmi a šeříky stál v mírných rozpacích ve svém útulném bytě na Vinohradech nad svým kufrem a pozoroval s úžasem hromady věcí na posteli, které si tam snesl, aby se připravil na nečekanou cestu do Švýcarska. Na posteli se jeho přičiněním vytvořilo přímo dadaistické zátiší, jež by vystaveno v nějaké galerii moderního umění jistě vyvolalo úžas u nejednoho znuděného diváka především svoji zcela originální nesourodostí, protože v otázkách současné módy byl Dr. Mader na rozdíl od otázek současné filosofie značně nepoučen. Každopádně si nezapomněl připravit zubní kartáček a náhradní trenýrky a zejména malou žlutou obálku, o jejímž obsahu toho věděl asi tolik jako o podstatě neutrin.

Příjemně vyladěný sedmičkou ryzlinku porozhlédl se po restauraci, aby mohl upozornit číšníka na placení, když tu se náhle rozevřela prosklená křídla vchodových dveří a dovnitř vstoupil elegantně oblečený muž, jehož brilantový manžetový knoflík umístěný několik centimetrů nad zlatými švýcarskými hodinkami Patek Philip zachytil doktorův pohled s uhrančivostí hadího oka.

Mader chvíli upřeně pozoroval modrý smaragd cizincova manžetového knoflíčku a pár vteřin si připadal jako kobra uhranutá fakirovou píšťalou, ale tento stav trval opravdu jenom pár vteřin a on si náhle uvědomil, že už dávno měl být u Lukáčka, u něhož si nechával šít oblek a

u něhož se měl s někým potkat, aby mu předal onu žlutou obálku, o jejímž obsahu toho věděl asi tolik jako já o pokračování tohoto opusu a proto rychle zaplatil.

Při odchodu z restaurace stačil ještě zachytit rozmazaný kus fyziognomie návštěvníka s manžetovým knoflíčkem a uvědomil si, že toho chlapa už někde potkal, ale nemohl si za zaboha vzpomenout kde.

Teprve venku před nádražím na to přišel. Ano, určitě ho musel potkat u Lukáčka. Zřejmě si tam také nechává něco šít či upravovat a přitom si šáhl do náprsní kapsy, aby se ujistil, že v ní má obálku, ale jeho prsty hmatly do prázdna a Maderovi se přímo zatmělo před očima, zatímco žlutá obálka v klidu ležela obklopena jeho ponožkami a trenýrkami v kufru ještě ne zcela vybalenému, protože vedle několika nátělníků v něm vedle žluté obálky bylo také pár bílých kapesníků a pochopitelně také několik knih proslulého současného německého myslitele Schnabela, který toho času také dlel v našem proslulém resortu, ale to by vlastně ani nemělo nikoho překvapovat, protože toho času tam dlelo mnoho různých významných osobností a to bohužel povětšinou mužského rodu, i když nějaká prostitutka by se tady také asi s trocho dobré vůle dala najít, ale povětrné ženštiny každopádně nepatřily do okruhu zájmů italského profesora Scatola, který sem přijel teprve předevčírem, aby se zúčastnil veřejné diskuse s výše zmíněným Schnabelem, což byla dlouho očekávaná událost nejenom proto, že oba pánové byly svými názory přímo světově proslulí, ale také proto, že se jejich světově proslulé názory přímo diametrálně rozcházel a jak je patrné z obsahu cestovního kufru našeho hrdiny, vypadá to, že stranil spíše německé straně před stranou italskou, ale pochopitelně několik knih v kufru ještě nedělá světový názor a je docela dobře možné, že dával spíše přednost jasnému rozumu italského racionalisty před apokalyptickými vizemi severského mága, který se shodou okolností ubytoval v hotelu Berghof a který kupodivu ve svém elegantním koženém zavazadle neměl žlutou obálku tajuplného obsahu, ale za to tam byla k vidění luxusní holící souprava umístěná v pouzdru ze sloní kůže sestávající několika patřičných částí umístěných v přesných pochromovaných pouzdrech, vedle něhož ležel řádně srovnaný sloupek černých trenýrek, pod nímž se nalézal do komínku zarovnaný sloupek nátělníků a pochopitelně v něm také nechyběly knihy, jejichž autorem ovšem nebyl Johann Gottlieb Schnabel ani Giovanni Scatola, nýbrž až na pár výjimek, a to jednu, přičemž knihy byly pouze tři, Thomas Mann, přičemž hřbet jedné z nich byl částečně překryt cípem košile, takže zaboha nemohu přecíst jejího autora, ale snad

